

Radnóti Miklós
Szeptember

Ó hány szeptembert értem eddig ésszell!
A fák alatt sok csilla barna ékszer:
Vadgesztenyék. Mind Afrikát idézik,
A perzselőt! a hús esők előtt
Felhőn vet ágyat már az alkonyat
S a fáradt fákra fátylas fény esőz.
Kibomló konttyal jó az édes őszi

Johann Wolfgang Goethe
A szép éjszaka

Most a kunyhóból kiléptem
Kedvesemtől távozom,
Halkan dobban tompa léptem,
Körben mély, sötét vadon.
Luna tél tölgyből, bozótból,
Jöttét szellő hirdeti,
Nyírfák lombja földre bókol,
Édes tömjént hint neki.

Hogy csodálom ezt a széles,
Hűvös nyári éjszakát!
Mindazt amit élni édes,
Szívünk mélyét járja át.
Bírhatalan gyönyör árad,
Mégis, égi baltozat,
Tartsd meg száz ily éjszakádat
Egyéért, mit a kedves ad.

KÖNYVTÁRI HÍRMONDÓ

A Bölcsődei Igazgatóság lapja
Szerkesztő: Keskenyné Péntek Agnes

Szerkesztő munkatársa: Bander Ferencné

Rovatvezetők: Kéri Zoltanné, Nyíri Józsefné, Siketné Petró Petronella

A szerkesztőség postacíme: 5000 Szolnok Jósika út 4.

Megjelenik: havonta

KÖNYVTÁRI HÍRMONDÓ

I. évfolyam 5.-6. szám 2002. Szeptember -
október

Mindennek megvan a maga gyümölcse

Kerestem - kutattam, bolyongtam sokat
Még a tudás fájára ráakadtam.

Magas a fa, tetejét nem látni,
S minden egyes ága gyümölcssel van teli.
Csábítóan mosolygott a gyümölcs a fán,
És én epedeztem íze után.

Mohó gyorsasággal kaptam felé, s szerettem volna érezni ízét.

Ám a fa ágait dőlőföven felcsapta,
Küzajél meg érte! - kacagva mondta,
Próbáltam ugrálva - nem sikerült.

Próbáltam megrázva - meg se rezdült.

Míg nem kezemmel görcsösen kapaszkodva, haladtam centiről centire rajta.
Durva kérge bőrömet felhorzsolta, ruhámat, lelkemet megtépázta.

Szememből a könny is kicsordult már,
Ez nekem nem megy! - lemászom hát.

De ekkor mintha valami fentről húzna, megindultam egyre magasabbra.
S rám a gyümölcs mosolygva kacstint: ami már tőlem egy karnyújtásnyira sincs.
Elértem hát az első fokra, s a megszerzett gyümölcs a tarsolyomban.

Az ízét kóstolás nélkül is érzem már,
Ez már az enyém, ez nekem jár, tőlem ezt már el nem vehetik
de érzem: tovább kell haladni.

Hisz a fán gyümölcs még oly sok van, s
Minden szinten más íze van.

Bár látni még most sem látom a fa tetejét,
De tudom hová vezet: a jövőm felé.

Siketné Petró Petronella